

Conte guanyador

Guanyador del primer premi del 18è Concurs de Contes de Nadal de la Biblioteca Sant Bartomeu

“TRIBULACIONS NADALENQUES”

Mare meva, quin Nadal!
Ha estat horrorós! M'he deixat alguna lletra? H-O-R-R-O-R-Ó-S.
I ja veus, només per perdre un miserable quilo.
Un i prou!

Tot va començar només despuntar el mes de desembre; al recollir el correu de la bústia, hi havia una carta un xic diferent. “Massa aviat per rebre felicitacions de Nadal” -vaig pensar jo. “Què pot ser?”. Ingènua de mi! Ja m'havia d'haver pensat que un sobre tan bonic acostuma a ser més perillós que una factura de banc.

Vaig pujar per les escales, per retardar el moment d'obrir-lo, però tot arriba i un segon pis tampoc és tan alt. Tot passant la porta ja em començava a ensumar alguna cosa. Vaig obrir-lo i... sí senyor: una invitació de casament! I era de la meva neboda. Quin desastre!, amb les susceptibilitats que es gasta el meu germà qualsevol s'atreveix a cercar alguna excusa per no anar-hi. De tota manera no em lliuraria del regal, és la meva fillola i m'havia de lluir, això ja estava clar. Però quan vaig veure la data de casament em vaig esfereir encara més: 2 de febrer. Dos de FEBRER? Tan aviat? Però que carai, s'havia begut l'enteniment per avisar amb el temps tan just?

Com una pedra em van anar caient tots els compromisos pendents: el sant del meu nét Xavier, que recollia diners per comprar-se una d'aquestes maquinetes que els tenen tot el dia embadalits; dinars i sopars de les festes, els Reis, les rebaixes... Allò que en diuen la costa de gener, a mi no em semblava una costa sinó l'Himàlaia sencer! Amb una greu pendent que m'abocava, irremediablement, cap al dia del casament.

El primer que vaig fer va ser obrir l'armari. Un casament a l'hivern sempre és més complicat, cal dur més roba, no pots estalviar-te ni les mitges. Mira, pensant-ho bé encara tenia el vestit lila, no es veia gaire antiquat, només tenia tres anys, i com l'havia portat en un bateig de la família del meu home, els meus no l'havien vist mai. Me'l vaig emprovar... Bé, potser no va ser així del tot, provar-ho sí que ho vaig fer, però la

cremallera no pujava ni que llogués una grua. Com podia haver-me engreixat tant amb només tres anys? Ja sé que no em peso gaire sovint, ni em miro massa al mirall, després dels cinquanta una s'acostuma a no fer-ho, és el millor remei contra la depressió. Però la veritat era que, pel cap baix, em sobraven deu quilos, a més a més concentrats en dos punts. Desastre total!

Provava de donar-me ànims a mi mateixa pensant: “Pepita, ets una supervivent, te'n sortiràs, segur”. Així que vaig planejar una estratègia: primer de tot règim, dur i sever; en segon lloc, reduir despeses nadalenes i, en tercer lloc, aprendre a dir “no”. Encara que no ho sembli, aquest és el meu problema més gran: sóc una TOVA; sí, sí, una TOVA amb majúscules. I no ho escric en lletra gòtica per no semblar massa recargolada, però em costa molt, moltíssim, dir “no”.

La meva filla gran em renya tot sovint perquè em deixo prendre el pèl, però ella és qui me'l pren més vegades. Fa anys i panys que va marxar de casa, té tres fills, guapíssims, per cert, però s'aprofita del meu bon cor sempre que li convé. “Mama, mameta bonica, pots quedar-te els nens el cap de setmana?”. “Marona reina, el Xavier necessita un xandall nou i estem a finals de mes, compra-li i te'l pago així que cobri”... Coneixeu alguna mare que li cobri després el xandall a la filla separada? Jo tampoc. I no em sap greu, de cap manera, però al final és a mi a qui li costa arribar a final de mes.

Un cop vaig haver posat la meva estratègia per escrit, vaig començar a sentir-me millor. Hi havia coses que no podia evitar: els regals dels néts els tenia tots comprats; la visa havia tret fum, és veritat, però sempre podia ajornar el pagament en còmodes terminis, que al final ni són còmodes ni els veus el termini per cap costat.

A la gestoria on treballo, m'encarrego de fer nòmines. Com podeu comprendre el desembre sempre el tinc molt enredat, hi ha empreses que facturen la paga extra per separat, una nòmina pel dia vint-i-quatre i l'altra a final de mes; d'altres ho fan tot el mateix dia, però em passo tot el mes fent papers i paperets. És una bogeria! Per això procuro deixar-me les joguines comprades al novembre. En pic comencen a arribar els catàlegs de les botigues, els porto a casa dels meus fills i que

triïn. No puc suportar les corredisses d'última hora, de botiga en botiga, cercant aquella joguina que ja està exhaurida perquè ha set la novetat de l'any. Recordo que una vegada vaig haver d'anar a una altra ciutat per aconseguir el vaixell pirata dels Playmòbil. Entre el preu de la joguina i el cotxe de línia em va costar un ull de la cara i un dia d'assumptes personals. Des de llavors ho he fet sempre així.

No sé si ja us he explicat que en tinc cinc, de néts. Tres de la meva filla Marta i dos de l'Ignasi, el segon. El petit encara va a la universitat i em penso que en té per dies, abans de ser pare. El Pau és ambiciós: vol tenir una bona feina, un pis assolellat i gran i una noia tan perfecta que em penso que no l'acabarà de trobar mai ni mai més.

Però tornem on m'havia quedat: la meva fabulosa estratègia. Vaig fer un llistat de menús econòmics per als dies que tenia els fills a dinar o sopar. Res de rap, marisc ni *ternasco*. Una bona sopa de galets pel dia de Nadal, amb un pollastre farcit, que a mi em queda d'allò més bo i fa molt català. Per Sant Esteve, només venien el Pau i la Marta, els seus fills eren amb el pare des d'aquell dia fins a Cap d'Any. La nit vella estàvem sols el meu home i jo, de manera que passaríem amb poca cosa i que no engreixés... I així vaig anar planificant cadascun dels dies de festa grossa. No sabia que mana qui mana i el destí ens reserva sorpreses inesperades.

Les sorpreses van començar el dia que van venir la Marta i els seus fills per ajudar-me a fer el pessebre i guarnir casa.

-Estic enfadadíssima, mama. Saps que m'ha fet el meu ex? -va dir la Marta només travessar la porta.

-No filla, què t'ha fet? -jo no ho sabia però em van començar a tremolar les cames.

-Se'n va de creuer pel Nil, tooooo el Nadal, amb aquella pelandrusca que surt ara! -va cridar enfurismada de debò. Jo pensava a tota velocitat.

Allò podia acabar de dues maneres: o ell s'enduia els nens tot el Nadal i la Marta aniria de plorera en plorera, o la setmana que havien de passar amb el seu pare acabarien passant-la a casa meva, perquè com el meu home és mestre i té vacances la nena me'ls endegaria. Premi a la segona opció!

-Mama, estimada -ja estava dient ella-, t'hauré de deixar els nens tots els dies que treballa. No veus quina barra que té?

Xofffff! Primer cubell d'aigua freda. Adéu a fer verdura cada dia, adéu a anar caminant a la feina per fer exercici i hola a gastar-me el sou a

alimentar-los a tots durant el Nadal.

La sorpresa següent no es va fer esperar massa. El Pau em trucava des de Barcelona cada quatre o cinc dies. De sobte un dia em va trucar tres cops seguits. El primer va ser com sempre, normalet. Al segon ja em va començar a pujar la mosca al nas i al tercer li vaig preguntar directament que carall passava.

-És que no sé com dir-ho, mare. Voldria portar una convidada per Nadal -em va dir a mitja veu. -Una convidada? Quina convidada? -preguntava jo.

-Mare! No m'ho posis més difícil! Surto amb una noia, aquest cop va de debò i li he parlat tant dels teus fabulosos canelons i la cassoleta de rap que fas per Nadal, que vol venir a passar les festes a casa -ho va etzibar tot de cop, sense respirar ni res. -Que no té família, la teva núvia? -ja sé que vaig ser força incorrecta, però no em podia creure el que m'estava passant. Tota la meva bonica planificació escrita a tres colors se n'anava en orris com un castell de cartes.

-Mare, clar que té família, quines coses que dius! -va respondre mig enfadat-, però cada any van a esquiar, tenen un apartament a Andorra i passen les festes d'una manera diferent a la nostra.

Ja us podeu imaginar el Nadal que m'esperava: fills, néts, una nena de casa bona que potser acabaria sent la meva jove... Podien passar més coses que m'allunyessin dels meus plans? Vaig estar en un tres i no res de dir al Pau que se n'anés a esquiar ell també per conèixer els sogres. Em va poder més l'instint maternal i el no saber dir "no". I mira, al final sort que no ho vaig fer perquè el Joan, el meu marit, es va trencar la cama i els qui van fer de cangurs dels fills de la Marta van ser el Pau i la nena-de-casa-

bona, que es diu Sònia i és una monada de xiqueta.

Les festes? Us les podeu imaginar: la Pepita amb la casa plena de gent, comprant, cuinant, netejant i cridant com una boja quan els nens es barallaven. El Joan queixant-se de la picor del guix. La Marta anava dels plors a la ira i de la ira als plors. La parelleta petonejant-se tot el dia pels racons. El primer cop que els va veure la Núria, que només té tres anys, va venir corrents a la cuina cridant: "Padrina, padrina, que el Pau s'està menjant a la Sònia" -ocurrència que va provocar rialles a tots excepte a la Marta, que es va passar el vespre queixant-se que estava tan sola que la seva filla no sabia ni el que era un petó.

Ah, me n'oblidava: i tots, però absolutament tots, menjant pels descosits. El que més èxit va tenir van ser els canelons. Tan èxit que la dona de l'ignasi es va endur els que van sobrar. "Per sopar els nens" -va dir, però en quedaven prou per dinar tots quatre els dos dies següents. La nit de Cap d'Any, l'únic propòsit que tenia era arribar al casament viva, sencera i sense l'home del frac perseguint-me pels deutes acumulats.

Hemeroteca

La Biblioteca Sant Bartomeu ha subscrit per a l'any 2009 les següents revistes, de la a a la z:

Altair, Art & Decoration, Bricolage & Decoration, Casa & Campo, Casa viva, CLIJ, Clio, Cocina ligera, Comer bien, Comer y beber, Cosmopolitan, Crecer feliz, Cucafera, Cuerpomente, Descubrir Catalunya, Descubrir cuina, Descubrir el arte, Dibus, Dietética y Salud, Educación y Biblioteca, Educar bien, Excursionisme, Federcaza, Federpesca, Fotogramas & Vídeo, Guix d'infantil, I love English Junior, Infància, Integra, Interiores, Entrevista, El jueves, Las labores de Ana, Labores del hogar, Los Lunnis, Maestra infantil, Manos maestras, Marie Claire, Más allá, Maxituning, Men's health, Mi jardín, Motor 16, El mueble, Muestras y motivos de ganchillo, Muy interesante, Muy interesante Junior, National Geographic Magazine, Nueva Burda, OCU, Opciones, Pelo new look, Perros y compañía, PLAYSTATION2, Psychologies, Qué leer, Quo, Ragazza, Reporter DOC, La revista 40, La revista dels Súpers, Rollings Stone, Runner's world, Rutas del mundo, Salud vital, Sàpiens, Ser

Ara estic a la cua de les rebaixes, em compro un vestit senzillet però bonic, negre, això sí, que no es vegin tant els quilos que NO he perdut. Hauré d'estirar la visa una mica més i ja he donat l'ordre al banc per pagar-ho en mensualitats. Que hi farem!

El Joan procura consolar-me, ens passarem el que queda de mes menjant verdura i pollastre a la planxa. Com encara està de baixa, em fa el dinar cada dia. M'agrada sentir que algú té cura de mi, encara que sigui de tarda en tarda.

I al vespre, abans d'anar a dormir, em diu entre rialles: "M'agrada aquesta saviesa que se t'acumula a la panxa i als malucs, encara tindria un disgust si en perdessis un gram!". És tendre i em fa gràcia, però jo només desitjo un Nadal més tranquil·let i perdre tota aquesta "saviesa" que s'ha instal·lat al meu cos com un flotador.

Anna Gairí

padres hoy, Sólo bici, Sólo moto treinta, Speak up, Super foto práctica, Super juegos, Tiro liro, Viajar, Viajes i Woman.

Els diaris que podreu trobar són: *Avui, La Mañana, Segre i La Vanguardia.*

Us recordem que amb el carnet de lector us podeu endur 3 revistes durant una setmana. Els últims números es deixen en cap de setmana.

Biblioteca Sant Bartomeu

